

“ At finde én at skulle dele livet med er jo også en del af alle mine tanker om det gode liv. Men jeg kaster mig ikke over en eller anden tilfældig mand for at få nogle børn. Jeg er ikke umulig at gøre tilfreds, men det skal være godt ... Nej, det skal fandeme være fedt.

Tina Dickow

- Jeg ved ikke, hvad der kom først. Om jeg var rodløs og rastløs eller er blevet det, fordi jeg har levet sådan i otte år. Jeg har jo et meget sundt og tungt fundament i Århus. Alle i min familie har det godt, og det har været en af grundene til, at det har været muligt at rejse ud. Jeg har altid vist, at alt var godt derhjemme. Og min familie har altid været gode til at holde mig på jorden og give mig et stort skud hverdag, når jeg var hjemme. Mine forældre har også forsøgt at understrege, hvad der gør dem lykkelige og tilfredse. De viser mig glæden ved de hverdagsting, som jeg har skullet undvære i mange år, fortæller Tina Dickow.

For første gang begynder hun at få et sted, hun kan kalde sit eget hjem.

- Bare det, at jeg har en lejlighed, hvor der står nogle ting, der er mine, giver mig for første gang i mit voksenliv lidt tyngde og dermed et udgangspunkt. Men jeg er stadig ikke god til de der hverdagsting som at lave mad selv. Jeg har heller ikke de rutiner, min forældre har, som jeg ville elske at have. Bare det at have fri ville være fantastisk. Men det kan jeg ikke med mit job, hvor der aldrig er fyraften. Jeg savner også virkelig at tage på sommerferie, for det at rejse er altid forbundet med at spille eller indspille. Bare tanken om at køre tre uger til Italien for at holde ferie har ikke strejft mig i mange år. Derfor glæder jeg mig til at få et liv, hvor jeg ser frem til min ferie og glæder mig op til. Lyder det ikke bare fedt, spørger hun drømmende.

Stemmen gik egne veje

Tina Dickow tror aldrig, det er gået op for hende, at hun kan noget ekstraordinært med sit arbejdsredskab nummer et. Stem-

men. Det har aldrig faldet hende naturligt at betragte sig selv som sanger.

- Jeg ser mig mere som en storyteller, der bruger sange som redskab. Men jeg kan da godt huske, da jeg gik til basketball og stod ude i omklædningsrummet og sang Tracy Chapman. Der kunne jeg godt fornemme, at det var jeg sgu da egentlig meget sej til. Da var jeg 13-14 år. Jeg har altid synes, at min stemme var meget problematisk. Dengang handlede det om, hvor højt man kunne komme op. Det var det eneste seje, og min stemme er enormt dyb. Så hvad kunne man bruge det til, ærgrede jeg mig. Derfor kom jeg til at spekulere i, at den kunne fortælle historier. Mit forhold til min stemme har altid været, at den var meget begrænset. Indtil for nylig, hvor jeg er begyndt at føle, at jeg kan det med den, som jeg gerne vil. Landevejen gør meget ved ens stemme. Jeg kan stadig ikke det, jeg stræbte efter dengang, men jeg tror, at jeg har vendt begrænsningen til en fordel. Det tvang mig til at gå mine egne veje, og det var nok meget godt, erkender Tina Dickow.

Det er blevet en del af hendes liv at høre sin egen stemme i radio og tv. Hun konfronteres dagligt med sin egen stemme, så hun er blevet immun.

- Jeg lytter selvfølgelig til min egen stemme med en anden tilgang end andre. Jeg hører mange mærkelige detaljer, følelser, farver og fornemmer lyden som nærmest en fysisk forlængelse af mig selv. Jeg kunne stadig godt tænke mig ind imellem at kunne brage igennem i det høje og skrigende lidt, men mit temperament er ikke rigtig til det. Jeg flipper aldrig ud i vrede - jeg kan sagtens skeje ud, men jeg hidser mig ikke op. Otte års alenehed og sangskrivereksil påvirker en meget. Det kan sgu godt ske, jeg har fået arbejdet mig ned i sådan et "rolighedsfelt". Måske også unødvendigt meget, men sådan er det jo, konstaterer Tina Dickow.

Tænder på skæbner

Musikken er den eneste omfattende passion.